

— И азъ забравихъ да си купа. . . .
И азъ нѣмамъ, казва Хаджи Генчо.

— Намъ казаха, че ти имашъ, и имашъ много. . . . Ти си далъ на Нонча Орлето, и Нончовица ни каза, че у васъ има цѣли кола и каисийки и дрѣнчици. . . .

— Нѣмамъ, нѣмамъ, ни една литра нѣмамъ, казва Хаджи Генчо сжрдито. — Тобава имахъ, а сега нѣмамъ. . . .

Момиченцето са оскърбява, обжрща си камъ Хаджи Генча гжрбътъ и мисли да са вжрне назадъ и безъ каисийки; но Хаджи Генчо го запира и захваща да говори малко по-весело и по-сладко:

— Я чуй ма, Танке! Я кажи ти дѣду си Хаджию: когато вие заколите сурата свиня, то щете ли да повикате и дѣда си Хаджия да я поопита или не? Азъ чухъ, че вие сте я храниле само съ кукурузъ; а мѣсото отъ кукурузенните свине е сладко! а? Азъ обичамъ свинскиятъ кебапъ. . . .